

Sygn. akt

III AUa 229/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **7 lipca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **13 stycznia 2014 r.** sygn. akt **IV U 1345/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. Akt III AUa 229/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 czerwca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. M. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała wnioskodawczynię za zdolną do pracy.

W podstawie prawnej Zakład powołał ustawę z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

M. M. odwołała się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 13 stycznia 2014r. oddalił odwołanie.

Wskazując opinię biegłego lekarza specjalisty chorób płuc, którą w całości podzielił jako podstawę rozstrzygnięcia, Sąd ten stwierdził brak podstaw prawnych do uwzględnienia odwołania z uwagi na zachowaną przez odwołującą się zdolność do pracy i tym samym niespełnienie podstawowej przesłanki wynikającej z art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

Sąd Okręgowy podkreślił, że podzielił opinię biegłej, gdyż wydana została w oparciu o wiedzę lekarską, ocenę dokumentacji dotyczącej procesu leczenia wnioskodawczyni i jej badanie.

W podstawie prawnej Sąd powołał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierowała do Sądu Apelacyjnego M. M..

Nie składając wniosków co do sposobu rozstrzygnięcia, zarzuciła Sądowi I instancji pominięcie przy rozpoznawaniu sprawy poziomu jej kwalifikacji i brak odniesienia się do utraty zdolności do wykonywania pracy pilota wycieczek.

Podkreśliła, że jej organizm jest poważnie osłabiony chorobą, co czyni ją całkowicie niezdolną do pracy w charakterze pilota wycieczek i w znacznym stopniu niezdolną do pracy na obecnie zajmowanym stanowisku tj. asystenta do spraw kancelaryjno – biurowych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja M. M. jest nieuzasadniona i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Spór w sprawie dotyczy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

M. M. urodzona (...), jest absolwentką Wyższej Szkoły (...) w P.. Studia magisterskie na kierunku administracja – w zakresie administracji publicznej – ukończyła w czerwcu 2008r. Od 14 grudnia 2009r. podjęła pracę zawodową w Zakładzie (...) na stanowisku asystenta – urzędnika państwowego i w dalszym ciągu pozostaje w zatrudnieniu.

Wnioskiem z 11 kwietnia 2013r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. o ustalenie prawa do renty.

Stosownie do art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 8, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy wyjaśnienia wymagało, czy wnioskodawczyni z powodu naruszenia sprawności organizmu utraciła co najmniej częściowo zdolność do pracy.

Sporną kwestię rozstrzygnął Sąd I instancji ustalając, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i tym samym nie ma prawa do renty.

Sąd Okręgowy dążąc do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy i korzystając z przysługujących mu uprawnień do przeprowadzenia postępowania dowodowego, poddał kontroli orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS powołując biegłego sądowego lekarza specjalistę chorób płuc dla ustalenia, czy skarżąca jest niezdolna do pracy, jaki jest stopień tej niezdolności i jej charakter.

Biegła po rozpoznaniu u zainteresowanej M. płucnej uznała, że odwołująca się nie jest długotrwale niezdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. W opiniach uzupełniających stanowisko swoje podtrzymała.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dając wiarę opinii biegłego lekarza i dzieląc ją nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i nie była to ocena dowolna.

Opinia w zakresie wystarczającym do rozstrzygnięcia sprawy wyjaśnia sporną kwestię niezdolności do pracy wnioskodawczyni i jest przekonująca.

Wynika z niej, że objawy choroby i dysfunkcji układu oddechowego nie uniemożliwiają zatrudnienia w charakterze pracownika umysłowego. Podawane przez skarżącą dolegliwości bólowe kręgosłupa i zmniejszony poziom żelaza w surowicy krwi nie stanowią podstawy do uznania M. M. za niezdolną do pracy.

Stąd też Sąd Apelacyjny za bezzasadny uznał podnoszony w apelacji zarzut wydania przez Sąd Okręgowy wyroku po „pobieżnym” rozpoznaniu sprawy.

Przekonanie wnioskodawczyni o występującej u niej niezdolności do pracy najwyraźniej wynika z subiektywnego przekonania nie popartego żadnymi dowodami.

W myśl art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu.

Według ust. 3 częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

Z treści opinii jednoznacznie wynika, że biegła przy jej wydawaniu miała na uwadze kwalifikacje zawodowe wnioskodawczyni i wykonywany przez nią zawód urzędnika państwowego.

W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Sąd I instancji rozpoznając istotę sporu tj. żądanie wnioskodawczyni przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokonał trafnych ustaleń i prawidłowo je ocenił.

W efekcie rozstrzygnięcie tego Sądu skutecznie podważone być nie może.

Końcowo Sąd Apelacyjny pragnie zauważyć, że zarzut pominięcia przez Sąd Okręgowy przy ustalaniu ewentualnych uprawnień do świadczenia faktu posiadania przez skarżącą licencji pilota wycieczek jest nieuprawniony.

M. M. zdała egzamin w zakresie wymaganym od pilotów wycieczek w 2005r. – do tej pory pracy w charakterze pilota wycieczek nie podjęła, pozostaje w zatrudnieniu na stanowisku odpowiadającym posiadanemu wykształceniu i kwalifikacjom i w tym kontekście należało oceniać jej zdolność do pracy.

W tym stanie rzeczy, dzieląc w pełni ocenę okoliczności faktycznych i prawnych sprawy dokonaną przez Sąd Okręgowy, tut. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i dlatego orzekł o jej oddaleniu stosownie do art. 385 kpc.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)